

Један

Келијан је отворила врата од аутомобила доц и допузала у моју собу. Лице јој је било надувено и бледо и збуњено. Само је ушла и рекла: „Ешмол! Поби и Динган су можда мртви“. Тако је рекла.

„Боже“, рекао сам. „Ваљда ћеш једном одрасти и престати да се понашаш као каква лујка.“

Сузе су почеле да јој клизе низ лице. Али ја нисам осећао никакво сажаљење, а не бисте ни ви да сте одрасли с Побијем и Динган.

„Поби и Динган нису мртви“, рекао сам скривајући бес у гутљају из моје конзерве сока *мелоу јелоу*. „Они никада нису постојали. Ствари које никада нису постојале не могу да буду мртве. Је л' тако?“